

[Gert Petersen.]

det så svært for tiden, og det ville være et værdigt svar i overensstemmelse med vore traditioner og muligheder på de aggressioner, som stormagterne gør sig skyldig i, og den militære opladning, som skaber så alvorlige problemer. Det ville være den rette follow-up, hvis jeg må have lov til at bruge et udenlandsk udtryk, på ratifikationen af denne traktat.

Sigsgaard: Farerne ved en spredning af atomvåben til flere stater er jo åbenbare for enhver, og derfor har vi som andre set frem til en traktat, der forhindrer en sådan spredning. Men vi må jo nok sige, at den foreliggende traktat ikke netop var det, vi drømte om.

Gennem de senere år er det blevet stadig tydeligere, at supermagterne har delt verden imellem sig. De har hver sin indflydelsessfære, og den ene blander sig ikke i, hvad den anden foretager sig i sin indflydelsessfære. Det betyder, at de mindre lande i stadig højere grad er kommet i lommen på supermagterne, og det gælder ikke mindst de lande, der bevidst har solgt dele af deres uafhængighed til supermagterne gennem deltagelse i deres militære blokke, for Danmarks vedkommende NATO. Og det er det rene hykleri, når supermagterne i præambelen til traktaten understreger, at staterne skal afholde sig fra indblanding i andre staters anliggender og fra trusler mod andre stater. Det skal de ifølge FN-pagten, men der går jo ikke en dag, hvor vi ikke oplever supermagternes indblanding i andres forhold, Vietnam og Tjzekoslovakiet er kun to af eksemplerne. Set i verdensmålestok er det jo særlig USA's udbytning af tredjelændene og dets dominans over dem, der er uhyggelig. Danmark er som NATO-medlem medansvarlig for alle disse brud på FN-pagten.

Disse forhold forklarer, hvorfor begejstringen over traktaten er begrænset. Dertil kommer, som allerede flere har sagt, at traktaten er ensidig derved, at den pålægger de mindre lande en række forpligtelser, samtidig med at den underbygger og udvider supermagternes privilegier og deres dominans. Danmark og andre lande skal forpligte sig til ikke at besidde eller have kontrol over kernevåben, og det er i orden, men tilsva-

rende forpligtelser pålægges jo ikke stormagterne. De taler smukke ord om skridt mod nedrustning, men konkrete skridt har de ikke foretaget.

Sverige og andre har, som det har været nævnt, krævet en helhedsløsning inkluderende en fuldstændig prøvestopaf-tale og et produktionsstop for spalteligt materiale til militær anvendelse. Det er ikke imødekommet. Indien har forlangt, at forøgelse af kernevåbenlagrene skulle hindres, og at supermagterne skulle påbegynde en nedrustning på dette område. Det er ikke imødekommet. Tværtimod vil USA nu anvende nye milliarder på at opbygge et antiraketsystem, og begge supermagter fortsætter i det hele taget atomoprustningen, mens de taler smukke ord om det modsatte. Det er det rene hykleri, og det er ikke underligt, at andre stater reagerer herimod. Rustningsudgifterne stiger altså stadig, og den såkaldte udviklingsbistand udgør kun en klatskilling i forhold til militærudgifterne.

Det er svært at se, hvordan man vil sikre realiseringen af en række bestemmelser i traktaten. F. eks. pålægges atommagterne pligt til at delagtiggøre ikke-atommagterne i videnskabelige og tekniske fremskridt på området, og et par af ordførerne har udtrykt en særlig glæde ved den bestemmelse, men da atommagterne har undgået enhver kontrol med deres egne lande, så er det svært for mig at se, hvordan den bestemmelse skal kontrolleres. Hvad specielt Danmark angår, så siger nedrustningsministeren, at regeringen fortsat ikke vil tillade kernevåben på dansk område. Man kan jo også spekulere på, hvad det egentlig er værd, hvis der, som vi tror, er truffet forberedelser til med kort varsel at indføre og anvende kernevåben her i landet.

Jeg er enig i, at en væsentlig svaghed ved traktaten er, at ikke alle atommagter er medunderskrivere. Det gælder Frankrig, men det gælder også Kina, som på grund af først og fremmest USA's holdning ikke er medlem af FN, og som man slet ikke har kunnet forhandle med. Hr. Camre bemærkede, at Frankrig ikke ville medvirke til spredningen af atomvåben, og det er muligt, hr. Camre har ret, men i hvert fald ved hverken hr. Camre eller andre, hvad f. eks. Frankrigs politik vil være om nogle år, og